

คำถามพร้อมธงคำตอบวิชากฎหมาย

วิธีพิจารณาความแพ่งฯ

การสอบความรู้ชั้นเนติบัณฑิต

สมัยที่ ๖๖ ปีการศึกษา ๒๕๕๖

ข้อ ๑. คำถาม โจทก์ฟ้องขอบังคับจำเลยที่ ๑ ผู้ส่งจ่าย และจำเลยที่ ๒ ผู้สละหลัง ให้ร่วมกันชำระเงินตามเช็คแก่โจทก์จำนวน ๕๐๐,๐๐๐ บาท จำเลยทั้งสองให้การต่อสู้คดีขอให้ยกฟ้อง ศาลชั้นต้นพิจารณาแล้วพิพากษาให้จำเลยทั้งสองร่วมกันชำระหนี้แก่โจทก์ตามฟ้อง คดีอยู่ระหว่างกำหนดระยะเวลาอุทธรณ์ นายเอกยื่นคำร้องว่า จำเลยที่ ๑ ถึงแก่ความตายไปก่อนศาลชั้นต้นอ่านคำพิพากษา ผู้ร้องเป็นบุตรชอบด้วยกฎหมายของจำเลยที่ ๑ เพ็งทราบเรื่องการตายของจำเลยที่ ๑ หลังจากศาลชั้นต้นอ่านคำพิพากษาไปแล้ว ขอเข้าเป็นคู่ความแทนเพื่อใช้สิทธิอุทธรณ์ต่อไป ส่วนจำเลยที่ ๒ ยื่นคำร้องว่า เมื่อจำเลยที่ ๑ ถึงแก่ความตายไปก่อนศาลชั้นต้นอ่านคำพิพากษา คำพิพากษาจึงไม่สมบูรณ์ ขอให้เพิกถอนการอ่าน

ให้วินิจฉัยว่า นายเอกมีสิทธิร้องขอเข้าเป็นคู่ความแทนจำเลยที่ ๑ หรือไม่ ศาลชั้นต้นมีอำนาจสั่งคำร้องของนายเอกหรือไม่ และคำร้องของจำเลยที่ ๒ ฟังขึ้นหรือไม่

ธงคำตอบ

นายเอกยื่นคำร้องขอเข้าเป็นคู่ความแทนที่จำเลยที่ ๑ ผู้มรณะในขณะที่คดียังไม่พ้นเวลาที่จำเลยที่ ๑ จะอุทธรณ์คัดค้านคำพิพากษาศาลชั้นต้น ประกอบกับคดียังสามารถอุทธรณ์ต่อไปได้ คดีจึงยังไม่ถึงที่สุด ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๑๔๗ วรรคสอง ถือได้ว่าเป็นคดีที่ค้างพิจารณาอยู่ในศาลระหว่างอุทธรณ์ นายเอกเป็นบุตรชอบด้วยกฎหมายของ

จำเลยที่ ๑ จึงเป็นทายาทโดยธรรมมีสิทธิร้องขอเข้าเป็นคู่ความแทนที่จำเลยที่ ๑ ผู้มรณะได้ ตามมาตรา ๔๒ (คำพิพากษาฎีกาที่ ๑๘๙๐/๒๕๓๖, ๑๕๗๕/๒๕๓๘, ๒๙๑/๒๕๔๐)

ในคดีแพ่งแม้คู่ความฝ่ายหนึ่งตายก่อนอ่านคำพิพากษา แต่ปรากฏต่อศาลหลังอ่านคำพิพากษาแล้ว คำพิพากษาก็คงสมบูรณ์ ดังนั้น แม้จำเลยที่ ๑ ถึงแก่ความตายก่อนอ่านคำพิพากษาศาลชั้นต้น แต่ปรากฏต่อศาลหลังอ่านคำพิพากษาแล้ว เมื่อคดีอยู่ระหว่างระยะเวลายื่นอุทธรณ์ ศาลชั้นต้นย่อมดำเนินกระบวนการพิจารณาหาบุคคลเข้ามาเป็นคู่ความแทนที่จำเลยที่ ๑ ผู้มรณะ รวมทั้งมีคำสั่งในการที่จะเข้ามาเป็นคู่ความแทนที่ผู้มรณะได้ ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๔๒, ๔๓ และ ๔๔ (คำพิพากษาฎีกาที่ ๓๑๗๐/๒๕๕๖) คำร้องของจำเลยที่ ๒ ฟังไม่ขึ้น

ข้อ ๒. คำถาม โจทก์ฟ้องว่า จำเลยผิดสัญญากู้ยืมเงินที่ทำกับโจทก์ ๒ ฉบับ ฉบับแรกจำนวน ๔๗๐,๐๐๐ บาท ฉบับที่ ๒ จำนวน ๓๕๐,๐๐๐ บาท รวมจำนวน ๘๒๐,๐๐๐ บาท แต่โจทก์รวมจำนวนเงินผิดพลาดโดยในคำฟ้องระบุว่า รวมจำนวน ๘๒๐,๐๐๐ บาท ขอให้บังคับจำเลยชำระเงินจำนวนดังกล่าวพร้อมดอกเบี้ย หากไม่ชำระให้ยึดทรัพย์จำนองที่ดินโฉนดเลขที่ ๑๐๐, ๑๐๑ และ ๑๐๒ ออกขายทอดตลาดนำเงินมาชำระหนี้แก่โจทก์ ต่อมาโจทก์กับจำเลยทำสัญญาประนีประนอมยอมความกันว่า จำเลยตกลงยินยอมชำระเงินจำนวน ๘๒๐,๐๐๐ บาท พร้อมดอกเบี้ยแก่โจทก์ โดยจะผ่อนชำระเป็นงวด ๆ หากไม่ชำระยอมให้โจทก์ยึดทรัพย์จำนองที่ดินโฉนดเลขที่ ๑๐๐ และ ๑๐๑ ออกขายทอดตลาดนำเงินมาชำระหนี้แก่โจทก์ ศาลชั้นต้นพิพากษาตามยอม หลังจากนั้นอีก ๑ วัน โจทก์และจำเลยร่วมกันยื่นคำร้องต่อศาลชั้นต้นขอแก้ไขสัญญาประนีประนอมยอมความโดยเพิ่มเติมว่า หากจำเลยไม่ชำระหนี้แก่โจทก์ยอมให้โจทก์ยึดที่ดินโฉนดเลขที่ ๑๐๒ ออกขายทอดตลาดนำเงินมาชำระหนี้แก่โจทก์ด้วยโดยอ้างว่าขอแก้ไขเพื่อให้ถูกต้องตรงตามเจตนาของคู่ความ นอกจากนี้หลังจากคดีถึงที่สุดแล้วโดยไม่มีคู่ความฝ่ายใดอุทธรณ์ จำเลยยื่นคำร้องต่อ

ศาลชั้นต้นขอแก้ไขสัญญาประนีประนอมยอมความในส่วนต้นเงินจากจำนวน ๕๒๐,๐๐๐ บาท เป็นจำนวน ๘๒๐,๐๐๐ บาท ศาลชั้นต้นมีคำสั่งอนุญาตให้แก้ไขสัญญาประนีประนอมยอมความได้ทั้งสองกรณี

ให้วินิจฉัยว่า คำสั่งของศาลชั้นต้นที่อนุญาตให้แก้ไขสัญญาประนีประนอมยอมความทั้งสองกรณียดังกล่าวชอบด้วยกฎหมายหรือไม่

ธงคำตอบ

สัญญาประนีประนอมยอมความถือเป็นส่วนหนึ่งของคำพิพากษาตามยอม จึงอยู่ในบังคับที่จะแก้ไขข้อผิดพลาดได้ต่อเมื่อเป็นข้อผิดพลาดเล็กน้อยหรือข้อผิดพลาดในสัญญาเล็กน้อยอื่น ๆ ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๑๔๓ วรรคหนึ่ง โดยถ้าเป็นการแก้ไขในกรณีที่มีได้มีการอุทธรณ์ฎีกาย่อมเป็นอำนาจของศาลชั้นต้น กรณีที่ศาลชั้นต้นสั่งอนุญาตให้แก้ไขสัญญาประนีประนอมยอมความในส่วนที่คู่ความขอเพิ่มเติมที่ดินโฉนดเลขที่ ๑๐๒ เข้ามาใหม่อีก ๑ แปลง นั้น มิใช่เป็นการแก้ไขข้อผิดพลาดเล็กน้อยหรือข้อผิดพลาดเล็กน้อยที่ศาลมีอำนาจสั่งให้แก้ไขได้ตามมาตรา ๑๔๓ วรรคหนึ่ง คำสั่งของศาลชั้นต้นที่อนุญาตให้คู่ความแก้ไขสัญญาประนีประนอมยอมความในส่วนนี้จึงไม่ชอบด้วยกฎหมาย (เทียบคำพิพากษาฎีกาที่ ๓๕๑๑/๒๕๔๕)

ส่วนกรณีที่ศาลชั้นต้นสั่งอนุญาตให้แก้ไขจำนวนเงินในสัญญาประนีประนอมยอมความจากจำนวน ๕๒๐,๐๐๐ บาท เป็น ๘๒๐,๐๐๐ บาท นั้น จำนวนเงินดังกล่าวเกิดจากการรวมจำนวนเงินในสัญญากู้ยืมเงิน ๒ ฉบับ ผิดพลาด จึงเป็นข้อผิดพลาดเล็กน้อยหรือข้อผิดพลาดเล็กน้อยตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๑๔๓ วรรคหนึ่ง แม้คำพิพากษาศาลชั้นต้นจะถึงที่สุดแล้ว ศาลชั้นต้นก็มีอำนาจสั่งให้แก้ไขได้ เพราะการแก้ไขในส่วนที่เป็นข้อผิดพลาดเล็กน้อยหรือข้อผิดพลาดเล็กน้อยตามบทกฎหมายดังกล่าว จะกระทำเมื่อคดีถึงที่สุดแล้วก็ได้ ดังนั้น คำสั่งของศาลชั้นต้นที่อนุญาตให้จำเลยแก้ไขสัญญาประนีประนอมยอมความในส่วนนี้จึงชอบด้วยกฎหมาย (เทียบคำพิพากษาฎีกาที่ ๓๑๙๐/๒๕๔๗)

ข้อ ๓. คำถาม คดีแรก นายหนึ่งฟ้องนายสองอ้างว่า นายหนึ่งเป็นเจ้าของบ้านเลขที่ ๓ ซึ่งปลูกสร้างบนที่ดินโฉนดเลขที่ ๔ นายสองบุกรุกเข้าไปรบกวนการครอบครองบ้านหลังดังกล่าว ขอให้ขับไล่ นายสองและเรียกค่าเสียหาย นายสองให้การว่า นายสองเป็นเจ้าของบ้าน นายหนึ่งจึงไม่มีอำนาจฟ้อง ศาลชั้นต้นพิจารณาแล้วพิพากษาว่า บ้านตามคำฟ้องเป็นของนายสอง ให้ยกฟ้อง นายหนึ่งอุทธรณ์ แต่ศาลชั้นต้นมีคำสั่งไม่รับอุทธรณ์ นายหนึ่งจึงอุทธรณ์คำสั่งขอให้รับอุทธรณ์ ระหว่างนั้นนายหนึ่งได้ฟ้องนายสองเป็นคดีหลังอ้างว่า นายหนึ่งเป็นเจ้าของกรรมสิทธิ์ที่ดินโฉนดเลขที่ ๔ ขอให้บังคับนายสองรื้อถอนบ้านเลขที่ ๓ ของนายสองที่ปลูกสร้างในที่ติดดังกล่าวโดยละเมิดและเรียกค่าเสียหาย

ให้วินิจฉัยว่า คำฟ้องคดีหลังของนายหนึ่งเป็นฟ้องซ้อนที่ต้องห้ามตามกฎหมายหรือไม่

ธงคำตอบ

คำฟ้องคดีแรกของนายหนึ่งเป็นการอ้างว่า นายหนึ่งเป็นเจ้าของบ้านเลขที่ ๓ ซึ่งเป็นสิ่งปลูกสร้างบนที่ดิน และเรียกค่าเสียหายจากนายสองที่กระทำละเมิดต่อนายหนึ่ง ส่วนคดีหลังเป็นการกล่าวอ้างว่า นายหนึ่งเป็นเจ้าของกรรมสิทธิ์ที่ดินโฉนดเลขที่ ๔ ขอให้บังคับนายสองรื้อถอนบ้านเลขที่ ๓ ออกจากที่ดิน และเรียกค่าเสียหายที่นายสองกระทำละเมิดต่อนายหนึ่ง ดังนั้นทรัพย์ที่อ้างเพื่อเรียกร้องสิทธิแห่งตนเป็นคนละอย่างต่างกัน เพราะคดีแรกได้เถียงกันว่าฝ่ายใดเป็นเจ้าของบ้านซึ่งเป็นสิ่งปลูกสร้างบนที่ดินและเรียกค่าเสียหายจากการถูกรบกวนการครอบครองบ้านหลังดังกล่าว ส่วนคดีหลังนายหนึ่งรับว่า บ้านเลขที่ ๓ เป็นของนายสอง แต่ที่ดินโฉนดเลขที่ ๔ เป็นของนายหนึ่ง ขอให้บังคับนายสองรื้อถอนบ้านออกไปและเรียกค่าเสียหายที่ยังคงอยู่บนที่ดิน คดีทั้งสองจึงมีประเด็นข้อพิพาทไม่เหมือนกัน ไม่เป็นการยื่นคำฟ้องเรื่องเดียวกัน (คำพิพากษาฎีกาที่ ๕๒๑๕/๒๕๕๔) ดังนั้น แม้นายหนึ่งจะฟ้องคดีหลังในขณะที่คดีแรกอยู่ในระหว่างพิจารณาของศาลอุทธรณ์ คำฟ้องคดีหลังของนายหนึ่งก็ไม่ใช่ฟ้องซ้อนที่ต้องห้ามตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๑๗/๓ วรรคสอง (๑)

ข้อ ๔. คำถาม โจทก์ฟ้องขอให้จำเลยชำระหนี้เงินกู้ยืมจำนวน ๑๐๐,๐๐๐ บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ ๑๕ ต่อปี นับแต่วันที่ ๔ พฤศจิกายน ๒๕๕๕ เป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์ ศาลชั้นต้นมีคำสั่งรับฟ้องเป็นคดีโมโนสาเร่ หมายถึงเรียกจำเลยมาศาลเพื่อไกล่เกลี่ย ให้การ และสืบพยานโจทก์จำเลยในวันที่ ๒๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๗ เวลา ๙ นาฬิกา ครั้นถึงวันนัดพิจารณา โจทก์ไม่มาศาลโดยไม่ได้รับอนุญาตจากศาลให้เลื่อนคดี ส่วนจำเลยมาศาลแต่ไม่ได้ยื่นคำให้การ ศาลชั้นต้นมีคำสั่งว่า เมื่อโจทก์ไม่มาศาลในวันนัดพิจารณาโดยไม่ได้รับอนุญาตจากศาลให้เลื่อนคดี ถือว่าโจทก์ไม่ประสงค์จะดำเนินคดีต่อไป จึงมีคำสั่งให้จำหน่ายคดีออกจากสารบบความ

กรณีใดกรณีหนึ่งดังต่อไปนี้

(ก) จำเลยอุทธรณ์ว่า การที่โจทก์ไม่มาศาลในวันนัดพิจารณา ถือว่าคดีของโจทก์ไม่มีมูล ศาลชั้นต้นต้องพิพากษายกฟ้องของโจทก์ ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๑๘๘ ทวิ วรรคห้า คำสั่งศาลชั้นต้นจึงไม่ชอบด้วยกฎหมาย

(ข) ต่อมาวันที่ ๓ มีนาคม ๒๕๕๗ โจทก์ยื่นคำร้องว่า โจทก์ไม่สนใจขาดนัดที่จะไม่มาศาล แต่ทนายโจทก์ป่วยจึงมาศาลไม่ได้ ขอให้พิจารณาคดีใหม่ ศาลชั้นต้นมีคำสั่งว่า โจทก์ขอพิจารณาคดีใหม่ไม่ได้ โจทก์ชอบที่จะเสนอคำฟ้องของตนใหม่ ให้ยกคำร้อง

ให้วินิจฉัยว่า อุทธรณ์ของจำเลยตาม (ก) ฟังขึ้นหรือไม่ และคำสั่งศาลชั้นต้นตาม (ข) ชอบหรือไม่

ธงคำตอบ

(ก) คดีโมโนสาเร่ กฎหมายได้กำหนดกระบวนการพิจารณาไว้โดยเฉพาะสำหรับกรณีที่โจทก์ไม่มาศาลแตกต่างไปจากคดีแพ่งสามัญ การที่โจทก์ไม่มาศาลในวันนัดพิจารณาโดยไม่ได้รับอนุญาตจากศาลให้เลื่อนคดีให้ถือว่าโจทก์ไม่ประสงค์จะดำเนินคดีต่อไป ศาลชั้นต้นจะต้องมีคำสั่งให้จำหน่ายคดีออกเสียจากสารบบความ ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๑๘๓ ทวิ วรรคหนึ่ง ซึ่งเป็นกรณีที่มีกฎหมายบัญญัติไว้โดยเฉพาะแล้ว จึงไม่อาจนำ

มาตรา ๑๙๘ ทวิ วรรคห้า มาใช้บังคับแก่คดีนี้ได้ ดังนั้น อุทธรณ์ของจำเลย ที่ว่า เมื่อโจทก์ไม่มาศาลในวันนัดพิจารณา ถือว่าคดีของโจทก์ไม่มีมูล ศาลชั้นต้น ต้องพิพากษายกฟ้องของโจทก์ ตามมาตรา ๑๙๘ ทวิ วรรคห้า นั้น จึงฟังไม่ขึ้น (เทียบคำพิพากษาฎีกาที่ ๘๓๘๑/๒๕๕๑)

(ข) คดีมโนสาเร่ เมื่อโจทก์ไม่มาศาลในวันนัดพิจารณาโดยไม่ได้รับอนุญาตจากศาลให้เลื่อนคดี ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๑๙๓ ทวิ วรรคหนึ่ง บัญญัติให้ถือว่าโจทก์ไม่ประสงค์จะดำเนินคดีต่อไป มิได้บัญญัติให้ถือว่าโจทก์ขาดนัดพิจารณา จึงไม่อาจมีการพิจารณาและชี้ขาดตัดสินคดีไปฝ่ายเดียวดังกรณีโจทก์ขาดนัดพิจารณาตามมาตรา ๒๐๒ ทั้งกรณีเช่นนี้ไม่มีกฎหมายบัญญัติให้โจทก์มีคำขอให้พิจารณาคดีใหม่ได้ ดังนั้น โจทก์จึงไม่อาจยื่นคำร้องให้ขอพิจารณาคดีใหม่ได้ คำสั่งศาลชั้นต้นที่ยกคำร้องของโจทก์ขอบแล้ว (เทียบคำพิพากษาฎีกาที่ ๕๒๐๔/๒๕๔๗, ๑๕๗๘/๒๕๔๗)

ข้อ ๕. คำถาม โจทก์ฟ้องว่า จำเลยขับรถยนต์โดยประมาทเส้นเล่อชนท้ายรถยนต์ของโจทก์ ขอให้ใช้ค่าเสียหายแก่โจทก์จำนวน ๑๘๐,๐๐๐ บาท จำเลยให้การโดยชัดแจ้งว่า โจทก์ขับรถยนต์ตัดหน้ารถยนต์ของจำเลยในระยะกระชั้นชิด ความเสียหายจึงเกิดเพราะความผิดของโจทก์ และคดีโจทก์ขาดอายุความ ขอให้ยกฟ้อง ศาลชั้นต้นพิจารณาแล้ววินิจฉัยว่า เหตุละเมิดเกิดเพราะความผิดของโจทก์ คดีไม่จำเป็นต้องวินิจฉัยประเด็นข้ออื่นอีกต่อไป พิพากษายกฟ้อง โจทก์อุทธรณ์ว่า จำเลยเป็นฝ่ายประมาทเส้นเล่อ จำเลยยื่นคำแก้อุทธรณ์ว่า จำเลยมิได้เป็นฝ่ายประมาทเส้นเล่อ ศาลอุทธรณ์ภาค ๑ พิพากษากลับว่า จำเลยเป็นฝ่ายประมาทเส้นเล่อ และวินิจฉัยด้วยว่า คดีโจทก์ไม่ขาดอายุความ พิพากษาให้จำเลยใช้ค่าเสียหายแก่โจทก์ตามฟ้อง จำเลยฎีกาว่า จำเลยมิได้เป็นฝ่ายประมาทเส้นเล่อ พร้อมกับยื่นคำร้องขอให้ผู้พิพากษาที่นั่งพิจารณาคดีในศาลชั้นต้นและศาลอุทธรณ์ภาค ๑ รับรองให้ฎีกาในข้อเท็จจริง แต่ผู้พิพากษาดังกล่าวไม่รับรองให้ จำเลยยื่นคำร้องขอให้อธิบดีผู้พิพากษาศาลชั้นต้นอนุญาตให้ฎีกาในข้อเท็จจริง อธิบดีผู้พิพากษาศาลชั้นต้นมีคำสั่งว่า

มีเหตุสมควรที่จะฎีกาในข้อเท็จจริงได้ และฎีกาในข้อกฎหมายว่า คดีโจทก์ขาดอายุความ โดยได้แสดงเหตุแห่งการขาดอายุความไว้โดยชัดแจ้ง

ให้วินิจฉัยว่า ศาลชั้นต้นจะสั่งรับฎีกาของจำเลยดังกล่าวได้หรือไม่

ธงคำตอบ

คดีนี้มีจำนวนทนายที่พิพาทกันในชั้นฎีกาไม่เกินสองแสนบาท ฎีกาของจำเลยว่า จำเลยมิได้ประมาทเลินเล่อเป็นฎีกาในข้อเท็จจริง จึงต้องห้ามฎีกาตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๒๔๘ วรรคหนึ่ง เมื่อผู้พิพากษาที่ได้นั่งพิจารณาคดีในศาลชั้นต้นหรือศาลอุทธรณ์ภาค ๑ ไม่รับรองว่ามีเหตุสมควรที่จะฎีกาได้ คงมีเพียงอธิบดีผู้พิพากษาศาลชั้นต้นอนุญาตให้ฎีกาในข้อเท็จจริงได้ ซึ่งในชั้นฎีกา มาตรา ๒๔๘ วรรคหนึ่ง มิได้บัญญัติให้อธิบดีผู้พิพากษาศาลชั้นต้นมีอำนาจอนุญาตให้ฎีกาในข้อเท็จจริงได้ และบุคคลผู้มีอำนาจอนุญาตให้ฎีกาได้ตามมาตราดังกล่าวก็บัญญัติไว้ชัดแจ้งแล้วว่าเป็นอธิบดีผู้พิพากษาศาลอุทธรณ์ จึงไม่อาจนำบทบัญญัติว่าด้วยผู้มีอำนาจอนุญาตให้อุทธรณ์ในข้อเท็จจริงตามมาตรา ๒๒๔ วรรคหนึ่ง มาใช้บังคับโดยอนุโลมได้ ฎีกาของจำเลยจึงต้องห้ามมิให้ฎีกาในข้อเท็จจริง (คำพิพากษาฎีกาที่ ๙๑๘๘/๒๕๕๒) ศาลชั้นต้นชอบที่จะสั่งไม่รับฎีกาของจำเลย

จำเลยให้การว่า คดีโจทก์ขาดอายุความ เมื่อศาลชั้นต้นพิพากษายกฟ้องโจทก์โดยไม่ได้วินิจฉัยปัญหาเรื่องอายุความ โจทก์อุทธรณ์ จำเลยไม่ได้ยกปัญหาเรื่องฟ้องโจทก์ขาดอายุความตั้งเป็นประเด็นไว้ในคำแก้อุทธรณ์ จึงไม่มีประเด็นในเรื่องอายุความ แม้ศาลอุทธรณ์ภาค ๑ จะวินิจฉัยว่า คดีโจทก์ไม่ขาดอายุความ ก็ไม่ทำให้เกิดประเด็นเรื่องอายุความ ที่จำเลยฎีกาว่า ฟ้องโจทก์ขาดอายุความ จึงเป็นข้อที่ไม่ได้ยกขึ้นว่ากันมาแล้วโดยชอบในศาลล่างทั้งสอง ทั้งไม่ใช่ปัญหาอันเกี่ยวด้วยความสงบเรียบร้อยของประชาชน ฎีกาของจำเลยในข้อนี้จึงไม่ชอบด้วยประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๒๔๘ (คำพิพากษาฎีกาที่ ๖๗๐๐/๒๕๕๓, ๖๒๔๘/๒๕๕๕) ศาลชั้นต้นชอบที่จะสั่งไม่รับฎีกาของจำเลย

ข้อ ๖. คำถาม นายเงินฟ้องนายทองให้ชำระหนี้เงินกู้ ๕๐๐,๐๐๐ บาท นายทองให้การต่อสู้ว่า สัญญากู้เงินปลอม เพราะลายมือชื่อผู้กู้มิใช่ลายมือชื่อของตน ขอให้ยกฟ้อง คดีอยู่ระหว่างพิจารณา นายเงินยื่นคำร้องขอคุ้มครองชั่วคราวก่อนพิพากษา ขอให้ศาลมีคำสั่งยึดที่ดิน ๑ แปลง ของนายทอง โดยจงใจอ้างต่อศาลว่านายทองมีทรัพย์สินเพียงที่ดินแปลงนี้เท่านั้น และจะจดทะเบียนโอนให้แก่ นายแก้วตามสัญญาจะซื้อจะขาย ทั้ง ๆ ที่นายเงินทราบอยู่แล้วว่านายทองมีทรัพย์สินอื่นมูลค่าไม่ต่ำกว่า ๑,๐๐๐,๐๐๐ บาท ศาลชั้นต้นไต่สวนแล้ว มีคำสั่งยกคำร้อง นายเงินอุทธรณ์คำสั่ง ศาลอุทธรณ์พิพากษากลับให้ยึดที่ดินของนายทองไว้ชั่วคราวก่อนพิพากษา นายทองไม่ฎีกา ต่อมาคดีในเนื้อหาเสร็จการพิจารณา ศาลชั้นต้นพิพากษายกฟ้อง หลังจากนั้น ๑๕ วัน นายทองยื่นคำขอต่อศาลชั้นต้นขอให้มีการสั่งให้นายเงินชดเชยค่าสินไหมทดแทน ๕๐,๐๐๐ บาท อ้างว่าถูกนายแก้วปรับฐานผิดสัญญาจะซื้อจะขาย นายเงินคัดค้านว่า ศาลชั้นต้นไม่มีอำนาจสั่งค่าขอของนายทอง อีกทั้งนายแก้วมิได้ปรับนายทอง นายทองจึงมิได้รับความเสียหาย ขอให้ยกคำขอของนายทอง ศาลชั้นต้นไต่สวนแล้ว มีคำสั่งให้นายเงินชดเชยค่าสินไหมทดแทน ๕๐,๐๐๐ บาท แก่นายทอง

นายเงินอุทธรณ์ว่า ศาลชั้นต้นไม่มีอำนาจสั่งค่าขอของนายทอง และนายทองมิได้รับความเสียหาย ศาลชั้นต้นมีคำสั่งรับอุทธรณ์ประเด็นศาลชั้นต้นไม่มีอำนาจสั่งค่าขอของนายทอง และไม่รับอุทธรณ์ประเด็นนายทองมิได้รับความเสียหาย

ให้วินิจฉัยว่า คำสั่งของศาลชั้นต้นที่ให้นายเงินชดเชยค่าสินไหมทดแทนแก่นายทอง และคำสั่งไม่รับอุทธรณ์ประเด็นนายทองมิได้รับความเสียหาย ชอบด้วยกฎหมายหรือไม่

ธงคำตอบ

คำขอของนายเงินที่ขอให้ศาลชั้นต้นมีคำสั่งคุ้มครองชั่วคราวยึดที่ดินของนายทองไว้ระหว่างพิจารณา เป็นคำขอตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๒๕๔ (๑) แม้ศาลชั้นต้นจะมีคำสั่งยกคำขอและศาลอุทธรณ์

พิพากษากลับให้ยึดที่ดินของนายทองไว้ชั่วคราวตามคำขอของนายเงิน ก็ต้องถือว่าคดีนี้มีคำสั่งคุ้มครองชั่วคราวในศาลชั้นต้น ดังนั้น เมื่อศาลมีคำสั่งไปโดยผิดหลงเพราะความผิดของนายเงิน นายทองจึงมีสิทธิยื่นคำขอต่อศาลชั้นต้น ภายใน ๓๐ วัน นับแต่วันที่ศาลชั้นต้นมีคำพิพากษาในเนื้อหาคดี คำสั่งของศาลชั้นต้นที่ให้นายเงินชดใช้ค่าสินไหมทดแทน ๕๐,๐๐๐ บาท แก่นายทอง จึงเป็นคำสั่งที่ชอบด้วยกฎหมายตามมาตรา ๒๖๓ วรรคหนึ่ง และวรรคสองตอนต้น

การอุทธรณ์หรือฎีกาเกี่ยวกับค่าสินไหมทดแทนในกรณีศาลมีคำสั่งคุ้มครองชั่วคราวตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๒๕๔ โดยผิดหลงเพราะความผิดของนายเงิน อยู่ในบังคับบทบัญญัติว่าด้วยการอุทธรณ์หรือฎีกาตามที่มาตรา ๒๖๓ วรรคท้าย บัญญัติไว้ ดังนั้น เมื่อคำสั่งสินไหมทดแทน ๕๐,๐๐๐ บาท ที่ศาลชั้นต้นมีคำสั่งให้นายเงินชดใช้แก่นายทอง อุทธรณ์ของนายเงินในประเด็นนี้จึงเป็นอุทธรณ์ในข้อเท็จจริง มีทุนทรัพย์ในชั้นอุทธรณ์ไม่เกิน ๕๐,๐๐๐ บาท ต้องห้ามตามมาตรา ๒๒๔ วรรคหนึ่ง คำสั่งของศาลชั้นต้นที่ไม่รับอุทธรณ์ในประเด็นนี้จึงชอบด้วยกฎหมาย

ข้อ ๗. คำถาม นายแดงฟ้องนายดำให้ชำระหนี้ ๓,๐๐๐,๐๐๐ บาท นายดำให้การต่อสู้คดี วันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๕๖ ศาลพิพากษาให้นายดำชำระหนี้เต็มตามฟ้อง โดยไม่มีคู่ความยื่นอุทธรณ์ นายดำไม่ชำระหนี้ตามคำบังคับ นายแดงจึงขอออกหมายบังคับคดี และขอให้เจ้าพนักงานบังคับคดียึดที่ดินและอายัดเงินเดือนของนายดำ และในวันที่ ๑ เมษายน ๒๕๕๖ เจ้าพนักงานบังคับคดีดำเนินการขายทอดตลาดที่ดินได้ราคา ๑,๐๐๐,๐๐๐ บาท ต่อมาวันที่ ๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๗ ขณะที่การบังคับคดียังไม่เสร็จ นายดำและนายขาวต่างยื่นคำร้องต่อศาล ดังนี้

(ก) นายดำยื่นคำร้องขอให้เพิกถอนการอายัดเงินเดือนโดยอ้างว่า นายจ้างของนายดำได้ส่งเงินตามคำสั่งอายัดเดือนละ ๑๐,๐๐๐ บาท ตลอดมาจนถึงปัจจุบัน แม้ยังชำระหนี้ตามคำพิพากษาไม่ครบ แต่การอายัดเงินเดือนภายหลังจากครบกำหนด ๑๐ ปี นับแต่วันมีคำพิพากษาไม่ชอบด้วยกฎหมาย

(ข) นายขวยยื่นคำร้องขอคืนส่วนเงินจากการขายทอดตลาดที่ดินโดยอ้างว่า ในคดีที่นายขวยยื่นฟ้องนายดำศาลพิพากษาตามยอมเมื่อวันที่ ๑ สิงหาคม ๒๕๕๐ ให้นายดำโอนที่ดินดังกล่าวให้นายขาวเข้าถือกรรมสิทธิ์รวมกันหนึ่งภายใน ๑ เดือน นับแต่วันทำสัญญา และให้นายขาวมีหน้าที่ชำระค่าธรรมเนียมการโอน หากไม่โอนให้ถือเอาคำพิพากษาแทนการแสดงเจตนาโดยไม่มีคู่ความยื่นอุทธรณ์ ต่อมานายดำไม่ไปโอนที่ดิน นายขาวจึงไปดำเนินการออกใบแทนโฉนดตั้งแต่ปี ๒๕๕๘ แล้ว แต่ขอให้ออกรื้อถอนโฉนดเนื่องจากไม่มีเงินเสียค่าธรรมเนียมการโอน

ศาลได้สวนแล้ว ข้อเท็จจริงได้ความตามคำร้องของนายดำและนายขาว ให้อธิบายว่า ศาลจะสั่งคำร้องทั้งสองกรณีอย่างไร

ธงคำตอบ

(ก) ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๒๗๑ บัญญัติให้เจ้าหน้าที่ตามคำพิพากษาหรือคำสั่งของศาลให้บังคับคดีตามคำพิพากษาหรือคำสั่งของศาลภายใน ๑๐ ปี นับแต่วันที่มีคำพิพากษาหรือคำสั่ง แต่ไม่ได้กำหนดว่าต้องบังคับคดีให้เสร็จสิ้นภายใน ๑๐ ปี เมื่อนายแดงเจ้าหน้าที่ตามคำพิพากษาดำเนินการบังคับคดีโดยขอให้เจ้าพนักงานบังคับคดีอายัดเงินเดือนของนายดำลูกหนี้ตามคำพิพากษาภายใน ๑๐ ปี ซึ่งนายจ้างของนายดำได้ส่งเงินตามคำสั่งอายัดเดือนละ ๑๐,๐๐๐ บาท มาโดยตลอด แม้ต่อมาเกิน ๑๐ ปี นับแต่วันที่ศาลมีคำพิพากษา แต่เมื่อยังชำระหนี้ตามคำพิพากษาไม่ครบ นายแดงเจ้าหน้าที่ตามคำพิพากษาก็สามารถดำเนินการบังคับคดีต่อไปจนกว่าจะบังคับคดีดังกล่าวแล้วเสร็จ ศาลจะต้องมีคำสั่งยกคำร้องของนายดำ (เทียบคำพิพากษาฎีกาที่ ๕๕๙๖/๒๕๕๖)

(ข) คำพิพากษาตามยอมของศาลในคดีของนายขาวเป็นข้อตกลงที่ให้คู่ความทั้งสองฝ่ายต้องดำเนินการโอนกรรมสิทธิ์ทางทะเบียนกัน เมื่อนายดำไม่ปฏิบัติตามคำพิพากษา นายขาวต้องดำเนินการบังคับคดีภายใน ๑๐ ปี ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๒๗๑ การที่นายขาวดำเนินการออกใบแทนโฉนดตั้งแต่ปี ๒๕๕๘ แล้วขอให้ออกรื้อถอนโฉนดเนื่องจากไม่มีเงินเสีย

ค่าธรรมเนียมการโอน ถือไม่ได้ว่ามีกรร้งขอให้บังคับคดีตามคำพิพากษาภายใน ๑๐ ปี นับแต่วันที่ศาลมคำพิพากษา นายชว่ย่อมสิ้นสิทธิบังคับคดีเอาแก่ที่ดินดังกล่าว จึงไม่มีสิทธิยื่นคำร้องเพื่อขอคืนส่วนเงินจากการขายทอดตลาดที่ดิน ศาลจะต้องมีคำสั่งยกคำร้องของนายชว (เทียบคำพิพากษาฎีกาที่ ๕๐๘๘/๒๕๕๔)

ข้อ ๘. คำถาม ศาลล้มละลายกลางมีคำสั่งพิทักษ์ทรัพย์ของบริษัท อุดมสินทรัพย์ จำกัด ลูกหนี้เด็ดขาด เมื่อวันที่ ๓๐ ธันวาคม ๒๕๕๔ แต่นายคำจ้างยังคงทำงานที่บริษัทลูกหนี้ตลอดมาจนถึงวันที่ ๓๑ พฤษภาคม ๒๕๕๕ ซึ่งเป็นวันที่เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์ของลูกหนี้บอกเลิกการจ้าง ต่อมา นายคำยื่นคำร้องต่อเจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์ขอให้ชำระค่าจ้างค้างจ่ายของเดือนมกราคมถึงเดือนพฤษภาคม ๒๕๕๕ รวม ๕ เดือน เป็นเงิน ๕๐,๐๐๐ บาท เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์สอบสวนแล้วมีคำสั่งว่า ลูกหนี้ถูกพิทักษ์ทรัพย์เด็ดขาดตั้งแต่วันที่ ๓๐ ธันวาคม ๒๕๕๔ ย่อมหมดอำนาจที่จะดำเนินกิจการของตนอีกต่อไป นายคำหมดสิทธิที่จะทำงานให้ลูกหนี้ อีกทั้งค่าจ้างค้างจ่ายดังกล่าวเป็นหนี้ที่เกิดขึ้นภายหลังวันที่ศาลมีคำสั่งพิทักษ์ทรัพย์ของลูกหนี้ จึงไม่อาจนำมาขอรับชำระหนี้ได้ ให้ยกคำร้องของนายคำ

ให้วินิจฉัยว่า คำสั่งของเจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์ดังกล่าวชอบด้วยกฎหมายหรือไม่

ธงคำตอบ

การที่ศาลมีคำสั่งพิทักษ์ทรัพย์ของบริษัทลูกหนี้เด็ดขาด ทำให้ลูกหนี้หมดอำนาจที่จะดำเนินกิจการของตนเองอีกต่อไป แต่เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์ของลูกหนี้ย่อมมีอำนาจที่จะจัดการหรือกระทำการที่จำเป็นเพื่อให้กิจการของลูกหนี้ที่ค้างอยู่เสร็จสิ้นไปตามพระราชบัญญัติล้มละลาย พ.ศ. ๒๕๕๓ มาตรา ๒๒ (๑) และ ๒๔ โดยหาได้มีบทกฎหมายใดบัญญัติว่าลูกจ้างของลูกหนี้หมดสิทธิที่จะทำงานให้ลูกหนี้ซึ่งเป็นนายจ้างต่อไปไม่ แม้ค่าจ้างค้างจ่ายดังกล่าวจะเป็นหนี้ที่เกิดขึ้นภายหลังวันที่ศาลมีคำสั่งพิทักษ์ทรัพย์อันไม่อาจขอรับชำระหนี้ตามมาตรา ๕๑ และ ๕๔ ได้ก็ตาม การที่นายคำยังคงทำงานที่บริษัทลูกหนี้หลังจากลูกหนี้ถูกพิทักษ์ทรัพย์เด็ดขาดอีกนาน ๕ เดือน จนถึงวันที่

เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์บอกเลิกการจำนอง เมื่อเจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์..... ผู้จัดการกิจการและทรัพย์สินแทนลูกหนี้แล้วมีหนี้ตามกฎหมายที่ต้องจ่ายเกิดขึ้น เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์จึงมีหน้าที่ต้องเอาเงินจากกองทรัพย์สินของลูกหนี้ชำระค่าจำนองจ่ายแก่นายดำ ดังนั้น คำสั่งของเจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์ที่ยกคำร้องของนายดำจึงไม่ชอบด้วยกฎหมาย (คำพิพากษาฎีกาที่ ๓๔๐๕-๓๔๐๗/๒๕๕๔)

ข้อ ๙. คำถาม บริษัทเอ จำกัด เป็นหนี้กรมสรรพากรในมูลหนี้ภาษีอากรค้าง ภาษีเงินได้นิติบุคคล ปี ๒๕๕๐ จำนวน ๘,๐๐๐,๐๐๐ บาท ต่อมาศาลล้มละลายกลางมีคำสั่งให้ฟื้นฟูกิจการของบริษัทเอ จำกัด และตั้งผู้ทำแผนกรมสรรพากรยื่นคำขอรับชำระหนี้ในหนี้ภาษีอากรจำนวน ๘,๐๐๐,๐๐๐ บาท เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์มีคำสั่งอนุญาตให้ได้รับชำระหนี้เต็มจำนวนตามขอ แผนฟื้นฟูกิจการได้กำหนดให้เจ้าหนี้ภาษีอากรได้รับชำระหนี้ในอัตราร้อยละ ๔๐ ที่ประชุมเจ้าหนี้มีมติยอมรับแผนและศาลมีคำสั่งเห็นชอบด้วยแผน โดยมีนายชูเป็นผู้บริหารแผน ขณะที่ยังไม่มีการชำระหนี้ตามแผน นายชูผู้บริหารแผนถึงแก่ความตาย ที่ประชุมเจ้าหนี้ไม่อาจมีมติเลือกผู้บริหารแผนคนใหม่ได้ ศาลล้มละลายกลางมีคำสั่งยกเลิกคำสั่งให้ฟื้นฟูกิจการ กรมสรรพากรจึงดำเนินการยึดทรัพย์ของบริษัทเอ จำกัด ออกขายทอดตลาดเพื่อชำระหนี้ภาษีอากรจำนวน ๘,๐๐๐,๐๐๐ บาท บริษัทเอ จำกัด โต้แย้งว่า กรมสรรพากรจะต้องผูกพันตามแผนให้มีสิทธิได้รับชำระหนี้เพียงร้อยละ ๔๐ เท่านั้น และเมื่อศาลมีคำสั่งให้ฟื้นฟูกิจการของลูกหนี้แล้ว กรมสรรพากรจะดำเนินการยึดทรัพย์ลูกหนี้มาชำระหนี้ภาษีอากรอีกหาได้ไม่

ให้วินิจฉัยว่า ข้อโต้แย้งของบริษัทเอ จำกัด ฟังขึ้นหรือไม่

ธงคำตอบ

การที่ที่ประชุมเจ้าหนี้ไม่อาจมีมติเลือกผู้บริหารแผนคนใหม่ได้และศาลล้มละลายกลางมีคำสั่งยกเลิกคำสั่งให้ฟื้นฟูกิจการ ผลของการที่ศาลมีคำสั่งยกเลิกคำสั่งให้ฟื้นฟูกิจการจึงเป็นไปตามพระราชบัญญัติล้มละลาย พ.ศ. ๒๕๕๓ มาตรา ๙๐/๗๔ และมีผลให้คำสั่งและกระบวนการพิจารณาในคดีดังกล่าว ซึ่งรวมถึงคำสั่งเห็นชอบด้วยแผน ย่อมเป็นอันถูกยกเลิกไปเสมือนหนึ่งว่าไม่เคยมีคำสั่งให้

พื้นฟูกิจการของลูกหนี้มาก่อน และมีผลให้สิทธิและหน้าที่ของเจ้าหนี้นี้ย่อมกลับ เป็นไปตามเดิมที่มีอยู่ก่อนวันที่ศาลมีคำสั่งให้พื้นฟูกิจการ เช่นนี้ลูกหนี้ต้องรับผิดชอบ ในหนี้ภาษีอากรค้างจำนวน ๘,๐๐๐,๐๐๐ บาท ลูกหนี้จะอ้างว่าต้องรับผิดชอบ เพียง ร้อยละ ๔๐ ตามข้อกำหนดในแผนพื้นฟูกิจการหาได้ไม่ (เทียบคำพิพากษาฎีกา ที่ ๑๘๙๙/๒๕๕๖, คำสั่งศาลฎีกาที่ ๕๙๑/๒๕๕๗)

สภาวะพักการชำระหนี้ซึ่งเกิดขึ้นเมื่อศาลล้มละลายกลางมีคำสั่งรับคำ ร้องขอให้พื้นฟูกิจการไว้พิจารณา อันมีผลห้ามมิให้เจ้าหนี้อากรซึ่งเป็น เจ้าหนี้ที่บังคับชำระหนี้ได้เองตามกฎหมายยึดทรัพย์สินหรือขายทรัพย์สินของ ลูกหนี้ ตามพระราชบัญญัติล้มละลาย พ.ศ. ๒๕๕๓ มาตรา ๙๐/๑๒ (๗) เมื่อ ศาลล้มละลายกลางมีคำสั่งยกเลิกคำสั่งให้พื้นฟูกิจการ สภาวะพักการชำระหนี้ ย่อมสิ้นสุดลง กรมสรรพากรจึงสามารถบังคับชำระหนี้ยึดทรัพย์สินของลูกหนี้ ออกขายทอดตลาดต่อไปได้ (เทียบคำสั่งศาลฎีกาที่ ๕๙๑/๒๕๕๗)

ข้อโต้แย้งของบริษัทเอ จำกัด ฟังไม่ขึ้น

ข้อ ๑๐. คำถาม โจทก์ยื่นคำฟ้องต่อศาลแพ่งขอให้บังคับจำเลยที่ ๑ ผู้กระทำละเมิดขับรถชนโจทก์ในท้องที่จังหวัดนนทบุรีร่วมรับผิดชอบกับจำเลยที่ ๒ ในฐานะนายจ้างชดใช้ค่าสินไหมทดแทนแก่โจทก์เป็นเงิน ๔๐๐,๐๐๐ บาท โดยมีนายสันติผู้พิพากษาประจำศาลกับนายอาวุธผู้พิพากษาอาวุโสเป็นองค์คณะ พิจารณาพิพากษาคดีดังกล่าว ในวันนัดสืบพยานโจทก์นัดสุดท้าย โจทก์ยื่น คำร้องขอถอนฟ้องจำเลยที่ ๒ ซึ่งมีภูมิลำเนาอยู่ที่เขตจตุจักร กรุงเทพมหานคร เพราะได้ความชัดเจนว่าจำเลยที่ ๑ กระทำการนอกทางการที่จ้างของจำเลยที่ ๒ นายสันติมีคำสั่งอนุญาตให้โจทก์ถอนฟ้องและจำหน่ายคดีโจทก์สำหรับจำเลยที่ ๒ และนัดสืบพยานจำเลยที่ ๑ ซึ่งมีภูมิลำเนาอยู่ในเขตอำเภอบางบัวทอง จังหวัดนนทบุรี ต่อไป ครั้นถึงวันนัดสืบพยานจำเลย อธิบดีผู้พิพากษาศาลแพ่ง และนายสันติไปราชการต่างประเทศ ร้องอธิบดีผู้พิพากษาศาลแพ่งคนที่ ๑ ได้ มอบหมายให้นายบันเทิงผู้พิพากษาอาวุโสเป็นองค์คณะสืบพยานจำเลยในวัน ดังกล่าวแทนนายสันติ ก่อนขึ้นพิจารณาสืบพยานจำเลย นายบันเทิงกับนายอาวุธ ปรีक्षाกันแล้วเห็นว่า เมื่อโจทก์ถอนฟ้องจำเลยที่ ๒ ซึ่งมีภูมิลำเนาอยู่ในเขต

ศาลแพ่งแล้ว คดียอมไม่อยู่ในเขตอำนาจศาลแพ่งอีกต่อไป เพราะทั้งมูลคดีและ
ภูมิลำเนาของจำเลยที่ ๑ อยู่ในเขตศาลจังหวัดนนทบุรี จึงร่วมกันมีคำสั่ง
โอนคดีไปยังศาลจังหวัดนนทบุรี

ให้วินิจฉัยว่า คำสั่งอนุญาตให้โจทก์ถอนฟ้องจำเลยที่ ๒ การปฏิบัติ
หน้าที่ของรองอธิบดีผู้พิพากษาศาลแพ่งคนที่ ๑ และคำสั่งโอนคดีชอบหรือไม่

ธงคำตอบ

คำสั่งอนุญาตให้โจทก์ถอนฟ้องจำเลยที่ ๒ เป็นคำสั่งซึ่งมิใช่เป็นไปใน
ทางวินิจฉัยชี้ขาดข้อพิพาทแห่งคดี ตามพระธรรมนูญศาลยุติธรรม มาตรา ๒๔ (๒)
ผู้พิพากษาคณะหนึ่งมีอำนาจออกคำสั่งได้ แม้เป็นผู้พิพากษาประจำศาลก็ตาม
ดังนั้น นายสันติผู้พิพากษาประจำศาลแพ่งจึงมีอำนาจสั่งให้โจทก์ถอนฟ้องจำเลย
ที่ ๒ ได้

การที่นายสันติไปราชการต่างประเทศ เป็นเหตุจำเป็นอื่นอันมิอาจก้าว
ล่วงได้ตามพระธรรมนูญศาลยุติธรรม มาตรา ๒๘ ที่ผู้พิพากษาซึ่งเป็นองค์คณะ
นั่งพิจารณาคดีไม่อาจปฏิบัติราชการจนไม่สามารถนั่งพิจารณาได้ตามมาตรา ๓๐
รองอธิบดีผู้พิพากษาศาลแพ่งคนที่ ๑ จึงมีอำนาจตามมาตรา ๒๘ (๓) ที่จะ
มอบหมายให้ผู้พิพากษาคณะใดคนหนึ่งศาลแพ่งพิจารณาคดีแทนนายสันติได้
และการมอบหมายให้นายบันเทิงผู้พิพากษาอาวุโสเป็นองค์คณะร่วมกับนายอาวุธ
ซึ่งเป็นผู้พิพากษาอาวุโสเช่นเดียวกันก็ไม่ต้องห้ามตามมาตรา ๒๖ เพราะมาตรา
ดังกล่าวห้ามเฉพาะต้องไม่เป็นผู้พิพากษาประจำศาลเกินหนึ่งคน การปฏิบัติ
หน้าที่ของรองอธิบดีผู้พิพากษาศาลแพ่งคนที่ ๑ จึงชอบด้วยกฎหมาย

ส่วนการทำคำสั่งโอนคดีนั้น แม้ผลการถอนฟ้องจำเลยที่ ๒ ซึ่งมี
ภูมิลำเนาอยู่ในเขตศาลแพ่งจะทำให้คดีนี้เกิดนอกเขตศาลแพ่งเพราะจำเลยที่ ๑
มีภูมิลำเนาอยู่ในเขตจังหวัดนนทบุรีและมูลคดีเกิดในเขตจังหวัดนนทบุรีก็ตาม
แต่หลังจากศาลแพ่งอนุญาตให้โจทก์ถอนฟ้องจำเลยที่ ๒ ในวันนัดสืบพยาน
โจทก์นัดสุดท้ายแล้วศาลได้นัดสืบพยานจำเลยต่อไป ถือว่าศาลแพ่งใช้ดุลพินิจ
ยอมรับคดีดังกล่าวไว้พิจารณาพิพากษาตามพระธรรมนูญศาลยุติธรรม มาตรา
๑๖ วรรคสาม แล้ว จึงไม่อาจโอนคดีไปยังศาลจังหวัดนนทบุรีได้ คำสั่งโอนคดี
จึงไม่ชอบด้วยกฎหมาย (เทียบคำพิพากษาฎีกาที่ ๒๔๐๓/๒๕๒๓)